

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas Omba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

REVISTA ILUSTRADA.

Projecte de Puigcerver es tant suau y tant lleuger com la mola que 'ns agafa y 'ns tritura y 'ns esclafa.

Diu que 'l clero de Navarra fa propaganda carlista ghan vist may cosa més trista que aquesta barra tant barra?

Lo ministre de Marina estudia ab activitat la construcció de la Escuadra nacional.

Un burro y dos jefes teniam aqui... S' ha partit lo burro... ¡Ay pobre partit!

LA BOLA DE NEU.

La efervescència de Fransa va calmantse: la sobtada popularitat del general Boulanger està desfentse com una bola de neu, y 'ls fets demostren una vegada més que las fogueradas de palla tan com més s'arbolan, menos duran. No podia ser d'altra manera tractantse

de un personalje com Boulanger a qui Ferry tan acertadament va calificar un dia de *general de café concert*. Poch s'ha trigat a veure que aquell gran triunfo electoral alcançat en lo departament del Nort del qual tan s'ufanava, no té de molt la significació qu' en un principi se li atribuïa. Lo puesto ambicionat per en Boulanger l'havia ocupat fins que va morir, un diputat bonapartista. Lo diputat difunt havia sigut elegit per 162 mil vots; Boulanger acaba de alcançarne 172,000. Ara bé, ¿qué significa un augment de 10,000 vots alcançats a forsa de màquina, afegits als 162 mil bonapartistas? Demuestra de una manera clara que la forsa principal de aquest aspirant a la dictadura, resideix exclusivament en los enemichs declarats de la República. La opinió republicana sabrà defensarse y triunfará.

Boulanger ha anat a París, presentantse a la Càmera, montat en rica carretella tirada per dos briosos caballs y vestit de gran etiqueta. ¡Sempre l'aparato teatral! Montant un fogós caball negre y passant revistes, lo plumero al vent, va ferse popular entre certa classe de gent que 's paga sols de las apariencias. Avuy procura conservar la popularitat, passejantse en carretella y fent barretadas als grupos de caps-calents que 'l segueixen y l' aclaman.

Alguns esperavan que al arribar a la Càmera parlaria, dihent lo que vol, lo que preten, lo que desitja... Res de aixó: al entrarhi estava groch, com si tingués certa frisança; 's va seure un moment al seu puesto, al poch rato va entornarse'n y no se l'ha vist més.

Pero lo que no va dir de paraula, ha fet dirho per escrit, no de una manera franca y ab la seva firma al peu, sinó hipòcritament, per tercera persona, per fer la proba del efecte que produhirá, y confirmarho ó desmentirho, segons siga aquest efecte.

Lo programa que se atribueix al general Boulanger es lo següent:

Elecció de president de la República directament pel poble. (Sistema napoleónich, que sempre dona 'l mateix resultat. La persona elegida 's calsa las botas y paga la confiança del poble ab una puntada de peu.)

Supressió del Senat. (Fora trabas que pugan cohibir lo despotisme de un home.)

Supressió de tots los ministeris. (Lo tirá per menjar no vol ningú més a taula.)

Creació de un Concèll d'Estat especial, comprenent tantas seccions com ministeris suprimits. (Un Concèll d'Estat de lacavos.)

Una sola Càmera que sense discussió voti las lleys preparadas pel Consèll d'Estat. (Una Càmera muda, lo qual suposa també una premsa muda. La qüestió es poder pegar, sense sentirse ni las queixas dels que rebén.)

Y altres reformas pel mateix estil, fins al extrém de sustituir los governadors y sub-governadors, ab militars; que a cops de sabre fassin la llei a las provincias.

Y ab aquest programa, insensat preten afiansar la República!

Los francesos que forman una de las nacions més previsoras é ilustradas del univers darian mostrars de haver perdut la xaveta si arribavan a demostrar la més mínima preferència per unas solucions que envileixen al poble que se las escolta.

Per aixó, sens dupte, la juventut de París, personificada pels estudiants de la Universitat, s'ha alsat com un sol home en só de protesta.

¿Qui es en Boulanger, per proposar un desvari semblant?

Los Napoleons, quan menos, tenian en favor seu las gloriosas tradicions militars de sa familia. ¿Quin prestigi, en cambi, pot alegar, aquest general de parada? ¿Ab quin prestigi real y efectiu pot deslumbrar al poble francès? ¿Qué ha fet més fins ara que derrotar als prusians ab la punta de la llengua?

¿Dirá algú que si 'l deixavan obrar com desitja, salvaria 'l pundonor nacional? ¿Y quin motiu existeix per suposarho? Acceptém que ab l'èsfors de tota la nació declarés la guerra, alcançant victoria completa ¿quin seria per la Fransa 'l premi de aquesta victoria? Los grillons de l'esclavitut. ¿Y si sortia derrotada? ¿Una nova vergonya!...

La serracina promoguda pels boulangeristas, fins aquí no ha fet més que despertar las dormidas ambicions de tots los monárquichs y de tots los reaccionaris.

Lo conde de París acaba de publicar un manifest afirmant que 'l moviment boulangerista significa la protesta de la Fransa contra la República. Al igual que Boulanger se declara partidari de la disolució de la Càmera y lo mateix qu'ell aspira a que la Constitució actual sigui revisada.

Aquí si que podrém dir que Déu los cria y ells s'ajuntan. Lo Conde de París voldria que 'l general Boulanger li tragués las castanyas del foch, per menjárselas ab la major tranquilidat.

Per fortuna 'l foch republicà está a Fransa molt encés, y las castanyas que s'hi torran, no son de aquellas que 's menjan, sinó de aquellas que escaldan.

P. K.

o partit reformista, s'acaba de partir.

Apropòsit de uns articles de *El Resumen* en los quals la monarquia era tractada ab bastanta indiferència, en Romero Robledo reclamá del general López Domínguez que posés ordre en aquell barri.

Y 'l general Lopez Domínguez ha aprofitat l'ocasió per dir a n' en Romero qu'ell se'n anava a passeig, deixantli la bandera del partit per lo que pogués conve-nirli.

De modo que 'l partit, segons deyan més democràtic dintre de la monarquia, legat com un gran tresor pel Duch de la Torre al seu amatíssim nebot, ha anat a caure a mans exclusivament de Romero Robledo, lo fill pròdich de la familia conservadora.

Per aixó sens dupte 'n diuhen partit reformista. Han sigut tantas las reformas que se hi han fet, que avuy ja no 'l coneixeria ni l'arquitecto que va trassarlo, ni la mare que va parirlo.

En Lopez Domínguez per consolarse, pensa fer un viatjet a Fransa.

Y 's diu que al tornar a Espanya en Sagasta premiará la seva abnegació, nomenantlo ministre de la Guerra.

¿Sombra del Duch de la Torre! Lo teu nebot ha fet com Esau: s'ha venut la primogenitura per un trist plat de llantias. Y ben mirat resultarà qu'encare las llantias estavan corcadas enterament... y ni per ranxo podian aprofitarse.

Mentres los diputats discuteixen a propòsit de las reformas militars, tractant de averiguar si 'l rey ha de ser ó no ha de ser gefe del exèrcit, en Moret treballa deses-peradament, que no es del cas que la feyna 's quedi endarrerida.

Lo treball de 'n Moret ja sabem de sobras quin es, elaborar tractats de comers y aprofitar todas las ocasions per ferlos passar a tall de bou, es a dir, com a bestias grossas.

Ara ultimament n'ha conjuinat un ab Holanda y ha renovat 'l que teniam ab Italia.

Si bé ab aquests tractats no hi guanyém res, y aquelles nacions realisan un gran negoci, ja es sapigut que 'l nostre mal no 's cura sinó de una manera, a copia de tractats de comers.

De la manera que 's curan los sufriments del toro, quan l'han picat, banderillejat y estoquejat: ab lo catxele.

Las actuals institucions descritas per D. Joan Mañé y Flaquer:

«En aquest sistema 'l Parlament no es més que un instrument de la multitut: lo govern un instrument del Parlament; y 'l jefe del Estat un autómata, una màquina pera posar la firma y cobrar. Com cap de aquests seudopoders pot viure ab dignitat, cada hu tracta de indemnise ab medros personals del estat de humiliació a que se 'l reduheix.»

La malaltia está perfectament diagnosticada. Es a dir: aixó no es un malalt, sinó un cadaver que 's descompon.

Per lo qual ja fa temps que demaném que se l'enterri. Es qüestió de higiene.

Justicia espanyola.

Set pobres de la provincia de Salamanca, que 'l passat hivern van pendre un feix de llenya per escalfarse, han sigut condemnats a dos mesos y un dia de arrest major.

Lo feix de llenya estava valorat en una pesseta. Y la causa que s'ha instruhit al efecte, conté més de 500 folios.

Si 'ls pobres de Salamanca en lloch de contentarse ab un feix de llenya, haguessen anat a fer una tallada en los boscos del Estat, probablement ningú 'ls hauria dit res.

Y la justicia s'hauria estalviat un tip d'escriure.

Cassola y Cánovas estavan preparant lo gran pastel del sigle, apropòsit de las reformas militars. Lo general Lopez Domínguez s'ho mirava ab la major tranquilidat.

A lo millor, quan tots los ingredients ja estavan dintre del perol, arriba en Romero Robledo, ab lo pap ple de bilis, y sense dir que Déu vos guard, de bonas a primeras n'aboca una glopada y 'l pastel s'inutilisa, que aquesta es l'hora que ni 'l més pintat seria capás de menjarse'l.

Conseqüència de la última travessura del gall de Anquera.

Que a las Corts no s'entenen. Que per las reformas s'ha adoptat lo sistema obstruccionista que consisteix en destorbar, acumulant dificultats y obstacles per imposibilitar las votacions.

Que 'l general Cassola trayent foch pels caixals, demana a n' en Sagasta que se l'autorisi per plantejar las reformas per decret.

Qu' en Sagasta, no sabent lo que li passa, cau malalt, se fica al llit y s'acotxa per no sentir a ningú.

Y per últim, qu' en Lopez Domínguez se crema ab en Romero, gira qua y fuig a Andalusia.

Resultat total:

A la pasta del pastel se li ha donat un nou destino. Fins ara n'ha sortit un gabadal de bunyols.

A la Rumelia ha estallat una formidable insurrecció, negantse 'l poble a pagar los impostos.

No 'm creya que a Rumelia siguessen tan civilisats.

Ja ha sortit l'obra del nostre amich C. Gumá, de que 'ls parlava en l'últim número: *La Exposició Universal de Barcelona: humorada agre-dolsa, en vers*. Si volen passar un bon rato, no 's descuydin de llegirla, son dos ralets, y bon profit.

Fa únicament vintiquatre horas que l'obra s'ha posat en venda, y mitj Barcelona ja n'está enterat. Aixó ho diu tot.

També s'ha publicat la nova y tan aplaudida comedia del nostre company J. Roca y Roca *Lo plet de 'n Baldomero*. A ca'n Lopez la trobaran.

CARTAS DE FORA.— Mossen P. u de Sant Joan d'Espí hauria de tenir més consideració a las pobres criaturras, pensant que las mares no las pareixen perque un capellá qualsevol se las posi ab lo cap entre las camas y las hi fassi donar cops de panxa a terra, las hi estiri las orellas y cometi altres atrocitats per l'estil. Aquesta conducta bárbara pot donar lloch a grans disgustos.

Lo rector de Hostalets de Pierola va indignarse contra 'ls feligresos imprecantos desde la trona perque la majoria al anar a la iglesia 's duyan la cadira, abstenintse de llegir-la. Hi ha que considerar que la cuillita del ví en aquell terme es molt magre, de modo que tothom está en lo cas de fer economias ¿Per qué no logra 'l rector que desapareguin todas las maluras? Avuy ab lo mildiu a las vinyas y la filoxera a la rectoria, no s'entenen de feyna.

«Los que ballan son uns ximpls, uns ganduls y ur's pocas vergonyas. Los que organisan balls son uns bandarras. Los propietaris que tenen mossos y criadas no deurian permetre'ls que anessin al ball, porque las criadas y 'ls mossos ¿qué son al cap de val? Una colla de burros. No hi ha més diferencia sinó que 'ls amos no 'ls poden vendre; pero en cambi poden tenirlos subjectes.»

Aquestas y altres ideas pel mateix estil procedeixen del rector de Alfar (Dosrius) que a major abundament se diu Antón Singlá. Verdaderament, per parlar en aquestos termes se necessita ser un capellá... singlá.

Lo rector de Cornellá, conegut per Mossén *Diguemho aixís*, continua barbat gant contra l'escola laica y contra la cooperativa, excomunicant y malehint als que 's valen d'ellas per instruhirse y menjar bé y barato.

Aquest capellá tan enemich del progrés modern, acaba de introduhirne un en l'acte de pendre la primera comunió: tal es la creació de un nou impost. Los noys y noyas que acuden per primera vegada a combrigar han de portar un ciri, y en defecte de un ciri, dos ralets.

Vegi 'l ministre de Hisenda si 'ls rectors com lo de Cornellá están en lo cas de ferli la competencia, creant impostos nous.

LO DOMADOR.

(CONFERENCIA INVEROSÍMIL.)

donchs, Mr. Rosbeef! Sembla que porteu una gran colecció de fieras...

—No tan bona com jo voldria; pero pot passar...

—No hi teniu de tot?

—No; m'hi falta algun carlista...

—¡Aixó ray! Durant lo temps qu'estaréu aquí, podréu cassar-ne

un parell: encara que no abundan, de tan en tan se 'n veuen. ¿Penséu estarhi molt á Barcelona?

—Dos, tres, quatre mesos; segons. Aixó depén del éxit que alcans: y del preu á que 'm fassin pagar la carn. Aquí 'ls moltons aniran molt barato, ¿eh?

—Al contrari; estan caríssims.

—Pues es extrany qu' encara n' exportin á Fransa.

—No n' exportan pas.

—No? Al travessar la frontera, bè vaig veure un tren carregat de béns, que venia d' Espanya.

—Serían los pelegrius que anavan á Roma...

—Tal vegada, sí. ¿Son molt aficionats á las fieras en aquesta terra?

—P.è! Hi ha de tot. ¿N' hem vistas tantas!

—¿Ah! ¿N' han vingut ja altrás coleccions?

—N' han vingut, y en lo mateix país també se 'n crien.

—¿Fieras aquí? ¿De quina casta?

—D' unas castas que no 's veuen en lloch més. En primer lloch tenim una especie de sangoneras de gran tamanyo, que se 'ns menjan de viu en viu... Després tenim unas llagostas gegantescas, que arrasan los camps y las vinyas: la gent los diu recaudadors y comissionats d' apremis. Hi ha també uns aucells de rapinya, que negocien tractats de comers y 'ns arrebatan fins la camisa...

—D' guéu, donchs, que aixó es una Cafreria més que un país civilisat. Y 'l govern, ¿cóm diable no las extermina totas aquestas fieras?

—¿Ell exterminarias! Si justament es lo seu amo, lo seu protector, lo qui 'ls arregia 'ls nius y 'ls esmola las unglas...

—Aixó es diferent: de tots modos no crech haver fet cap mal negoci venint aquí. Ja qu' heu vist tantas fieras, hi seréu inteligents y sabréu apreciar la importancia de la mèva colecció. Porto exemplars admirables. Hi ha un lleó, que té una veu que aixorda.

—No aixordará tan com la del nostre.

—¿Teniu un lleó també?

—Sí: Lleó y Castillo: ara fa poch vam enviarlo á Paris porque l' inspeccione sin.

—Duch un cocodrilo, que tan bè viu en l' aygua, com en terra, com...

—¿Bè! Aquí també 'n tenim un; se diu Martos: de cocodrils com lo vostre, lo que menos se 'n menja una dotzena. ¡Alló es pesa!

—Porto un lloro colossal, alt com un home, que enraiona, ¡enraiona!... en tot lo dia no 's cansa.

—Donchs aquí á Espanya tenim un home, alt com lo vostre lloro, que també enraona, ¡enraona!... si molt convè tota la semana. Y lo més graciós es que no diu res. Tothom lo coneix per Moret.

—Després tinch un elefant de gran tamanyo, que menja més que un regiment de soldats. ¡Vejàssiu quinass cassoladas d' arrós se cruspeix!

—¿Cassoladas d' arrós? No se 'n menjará tantas ni tan grossas com lo nostre Fontrodona.

—¿Es un elefant també?

—¿Psè! Com á menjador, potser l' aventatja.

—Lo que 'us admirará de veras es un mico, ab unas dents de primer ordre que salta pitjor que un clown. Li veuréu fer brinços de trenta y quaranta pams...

—No compón res ab lo que fan los micos d' aquesta terra. N' hi ha un, que de motiu li diuen Romero Robledo, que fa uns salts esgarrifosos De la revolució salta á n' en Cánovas; de n' Cánovas á n' en Lopez Dominguez... Ara diu que vol saltar... á la lluna, ó no sé ahont.

—¿De debó?

—¡Vaya! Es un saltador de punta: y en quan á dents, cada una de las sévas té pasta per ferne déu de las del vostre mico.

—Porto també una marmota que sempre dorm. Devegadas passa dormint, un any seguit.

—¿Sí? ¿Y 'l nostre Sagasta que 'n passa dos y tres? ¡Alló es un dormilega legítim! No 's desperta fins que 'l treuen de la Presidencia.

—¿Qu' es aixó de la Presidencia?

—La séva gabia, la menjadora...

—A propòsit de menjadora. Tinch varios animals que no menjan.

—¿May?

—May: viuen del ayre del cel.

—¡Bravíssim! Veus' aquí una cosa que tothom la vindrá á veure: aixó es lo que 'ns convè á nosaltres; aprendre la manera de viure sense menjar.

—Donchs, ja ho sabéu. Si voléu venir á fer una visita a la colecció, me faréu molt honor. Us prometo deixarvos entrar dintre de 'a gabia dels tigres.

—¡Mil gracias! No n' hi ha necessitat: agraeixo molt l' afecte que 'm demostréu. Hasta un altre día, Mr. Rosbeef.

—¡Au revoir!

FANTÁSTICH.

CAPS SUELTOS.

Per ara 'ls plans de 'n Cassola quedarán arreconats; pero quan vinga l' octubre, llavors seran aprobats. Aixó vé á dir que 'l ministre té 'ls plans molt verts, de segur, y per xó volen qu' esperi pèl temps que tot es madur.

S' afirma que, si en efecte s' engipona un nou partit, lo gran Romero Robledo hi ingressará desseguit. Aquest bon senyó, á la quenta, pèls exemples que té dats, es una especie de salsa que va bè en tots los guisats.

Quan se vota un nou impost, l' endemà ja 's vé á cobrar; en cambi las lleys simpaticas may se 'ns acaban de dar. Lo jurat, lley temps há llesta y qu' es cosa que convè, no podrá posarse en practica ¡fins pèl mars del any que vé!

Unas tretze mil pessetas van gastá 'ls tres concejals que á Madrid van está uns dias per certs assumptos locals. ¡Tretze mil! Si aquesta suma l' haguessen de pagá ells tres, ¡que 'n farian poch de viatjes ab tan gran esplendidés!

Los estanchs de Barcelona fan un pila de goig, ab aquellas portaladas pintadas de groch y roig. ¡Molt ben fet! Vingan arreglos, vinga lluhí y rumbejar; pero escoltin y 'l tabaco? ¿qué no 's podría arreglar?

Observo que en Salamanca fa molt temps que no diu re, y com que, per mi, aixó es raro, voldria saber per qué. ¿Será que ara está menjant? ¿será que l' han... convensut? ¿será que ha acabat la corda? ¿será que s' ha tornat mut?

Tot es trist, y fosch y negre: los negocis encalmats, las quiebras en abundancia, los traballs paralisats. Los marinos no fan res, l' agricultura no dona... ¿Saben qui es l' únich felis, Lo batlle de Barcelona.

C. GUMÁ.

BISBES EN BERLINA.

Un gran número de Bisbes d' Espanya no sols ensalsan l' Exposició Universal de Barcelona, sino que cooperan al esplendor de la mateixa, envianthi los objectes religiosos y artisticos que més bon paper pugan ferhi. Solicitat lo concurs del Arquebisbe de Tarragona, ha respost negativament, afirmanthi que s' abstenia de concórrer á un espectáculo «que perteneix á la classe dels que fomentan la immoralitat.»

¿Qué haurá volgut dir l' Arquebisbe de Tarragona?

¿S' haurá volgut referir als que á la sombra de la Exposició, viuen ab l' esquena dreta? ¿Als contratistas que aprofitantse del deshabell administratiu, fan obras de barribarrab y las cobran com si fossen de primera? ¿Als arcaldes que consúmen en un tech l' hisenda de la Ciutat? ¿Als que gastan setes ordre ni concert? ¿Als que tapan ulls ab ulleras fetas de monedas ó ab venas formadas de bitllets de Bancho?

Tréguins de angúnias l' Arquebisbe de Tarragona, parli clar, expliquis.

De totas maneras de la séva declaració resulta que 'ls bisbes de Barcelona, de Girona, de Vich y de Tortosa que protegeixen l' Exposició y en ella prenen part activa, están en desacort ab lo seu superior gerárquich, ab l' Arquebisbe de Tarragona.

¿Qui será capás de arreglar aquest desperfecte?

D. Jaume ¿qué li sembla? ¿qué me 'n diu? Home, respongui.

Ja 'm figuro sentirlo. D. Jaume que á horas d' ara ja déu ser á Roma, traurá la petaca, caragolará un cigarillo y exclamará:

—¡Fumém, Fumém!...

Un altre assumpto. Varios bisbes y entre ells lo nostre incomparable D. Jaume, han condemnat de la manera més enérgica las prácticas del hipnotisme, calificantlas de demoniacas.

Donchs b', ahir, per casualitat, me va caure á las mans una revista titulada *La Hipnoterapia*, que dirigeix lo Doctor Dass en persona, ó sigui 'l rey dels hipnotisadors que si no té 'l dimoni al cos, no se 'n déu faltar gayre. En la cuberta de aquesta revista hi figura la llista dels suscriptors y saben qui la encabessa?

«S. M. La reyna-regente.»

¿Qué me 'n diu D. Jaume?

¡Ah! Jo al puesto de vosté faria un punt d' home: desde primer del próxim mes de maig renunciaria á percibir un céntim del govern.

Fóra una protesta digna y que produhiria un gran efecte.

Créguim D. Jaume, lo qu' es jo ho faria tal com ho dich.

Mal hagués de fumar de gorra.

P. DEL O.

A no será tan dolenta com deyan l' Exposició Universal de Barcelona.

Al Palau de la Industria s' hi exposarán unas goteras que fan un goig extraordinari.

Al Arch de triunfo de la entrada, unas esquerdas que ni las del formatje de Gruyera, quan se

reseca.

Y en últim terme, com que 'ls gastos han sigut dobles de lo que 's creya y 'ls ingresos no arribarán á la meytat de lo que 's suposava, s' exposarán uns comptes que ni 'ls del gran capitán.

Los pelegrius barcelonesos ja han marxat á Roma. Per cert que á l' hora de pendre 'l tren van desaparèixer cinch ó sis relotjes.

No hi ha res pitjor que rossarse ab certa classe de tipos que van fer l' aprenentatge en las partidas carlistas.

Gastos que 's farán ab motiu de la vinguda de la reyna regent á Barcelona.

Lloguer de mobles per las habitacions de casa la ciutat: 42,000 duros.

Lloguer de mobles pèl pabelló de la Exposició: 15,000 duros.

Un arch de triunfo al carrer de Cortes: 10,000 duros.

Arreglo del mateix carrer: 20,000 duros.

Y 's projectan balls, cabalgatas, concerts, simulacros, recepciones, etc., etc.

¡Gran consol per las classes obreras sense feyna!

Si no poden entretenir lo ventrell, entretindrán la vista.

Lo Sr. Albareda acaba de suprimir las 200,000 pessetas del pressupost destinadas a calamitats publicas. Fet y fet, de 200,000 pessetas no n' hi ha per res. Sobre tot quan la primera de las calamitats publicas es lo govern fusionista.

Lo general Pavia que demanava passar á la reserva, disgustat del desvio del actual govern, ja no tindrà motius de queixa.

Ha aparegut á la *Gaceta* una real ordre sumament laudatoria per l' héroe del tres de janer.

Ara ja no més falta que se li aixequi un monument. Y no de mármol, ni de ferro, ni de bronze... Un monument de sabó de olor.

L' administrador de tabacos de una provincia va proposar á la Tabacalera l' elaboració de uns cigarros superiors que haurian d' expendres á 25 céntims y dels quals era segur que 'l públich ne faria un gran consum.

La Tabacalera 's va desentendre de aquest nou género, per la senzilla rahó de que no més li quedava un setanta sis per cent de benefici.

La gran quèstió es fer cigarros ab fullas de patatera, que deixan un 100 per 100...

Y encare sería millor ferlos ab veneno y entendre's ab las funerarias, que ab l' afany que tenen de vendre caixas de mort, es molt probable que donarian una prima.

Los tarrassenchs han disfrutat últimament de un predicador furibundo y amant de la saragata, d' aquells que no saben baixar de la trona sense atronar la iglesia á copia de vivas y aclamacions.

Desesperat per confessar y passar bugada á las conciencias més ó menos brutas, un día de senmana santa va ocurrer una escena deliciosa.

Era de bon mati. La iglesia permaneixia envolta en misteriosas sombras.

Lo predicador s' encaminá al confessorari y creyent descubrir en un recó de altar una gran munió de penitents, digué al ficarse dintre del amandor:

—Vagin venint.

Y ningú 's movia. Poch després repetía ab veu més alta:

—Vaja, no roncejin... Acóstinse, acóstinse de un á un. Y continuava la inmovilitat.

En aquest moment passava l' escolá, y 'l predicador lo cridá, dihentli:

—Digui á n' aquells senyors, que 'ls espero... ¡vaya una calma que gastan!

L' escolá esclafi una gran riatlada, al veure que 'l predicador havia pres per penitents... ¡á las figuras dels misteris de la Senmana Santa!

Los boulderistas, per distingirse y auxiliarse en cas necessari han tret la moda de colocarse un clavell al trau, á modo de distintiu.

Dels clavells los francesos ne diuen *oeulliets*, ó sigui *ullets*.

Lo qual ben mirat, significa que 'ls partidaris de Boulanger están fent l'ullet als reaccionaris.

Llegeixo:

«Lo vicari capitular de Santiago ha prohibit la lectura, reimpressió y reproducció del folleto *Baraja mística*, imprés en aquella ciutat, que simbolisa per medi de las cartas los misteris y dogmas de la religió.»

¡Ay senyor en quin temps hem arribat, que ni jugant á cartas es un hom dueno d' encomanarse á Déu!..

Y cuidado que una *baraja mística*, 's presta á las més felissas combinacions.

Los palos podrian ser: oros, coronas de capellá; copas, calzers; espasas, sabres de sargento carli y bastos, trabuchs de Requeté.

Los reys podrian representarse pels tipos com lo de las húngaras; los caballs per canonjes montats en mulas y las sotas per majordonas.

¡Ay, ab un joch de cartas aixis, ab quin gust faria la manilla de rectó y vicari!

PARTES TELEGRÁFICHS.

Habana, 26.

Continúa 'l retrocesu, el comercio no hase res, hi ha persona que en un mes no ha guanyat un solu pesu. Aumenta 'l bandolerismo, no hay seguridad en lloch y 's tem que dentro de poch va á haverhi aquí un cataclismo.

Paris, 27.

Boulanger ha dit ben net que vol tallá 'l bacalla; pero es fácil que á la fi se las tingui d' espinya. Per ara ja han fet contra ell varias manifestacions, y es que 'ls bons republicans li han comprés las intencions.

Berlin, 27.

Res de nou: tot continúa com sempre, quiet y tranquil: no més se parla de *cánulas*, *pus* y *co-as* pel istil. En Bismarck segueix sent l' amo, l' emperador no enrahona y 'l nou Kronprinz ja comensa á probarse la corona.

Roma, 27.

Lo Papa está molt content: han vingut nous pelegrins que han portat la mar de rals y regalets bastant fins.

Madrid, 27.

En Romero ha assegurat que, si algú no l' encarrapa, quan obrin la Exposició vindrá á exposarhi la barra.

CUENTOS

En un judici oral.

S' examinan los testimonis en una causa per robo.

Lo president á un d' ells:

—¿Quina professió té vosté?

—Soch industrial.

—¿Y á quina industria 's dedica? Precisi la resposta.

—Recullo burillas.

Un botiguer desitjós de ferse fer lo retrato va anar á trobar á un célebre pintor.

Y com á bon botiguer avants va voler saber quan li costaria.

—Jo no pinto cap retrato á menos de doscents duros, va dirli 'l pintor.

—De frente? preguntá 'l botiguer.

—Si 'l vol de frente, de frente.

—¿Y de perfil?

—Se 'n farà lo mateix.

—Home, 'm sembla que bé podria ferme una rebaixa.

—No veig la rahò.

—Que no véu que de perfil no més haurá de pintarme mitja cara?

ENDEVINALES

XARADA.

Lo quart-dos-tres de 'n Pau Met va pintar ab quarta-dos perque així més bufó fos, las a:as d' un aucellet.

Y ara lo pobre animal passa per extrany aucell y molt gran pena hu per ell no poder menjar total.

LL. MILLÀ.

ANAGRAMA.

Tinch una tot que una tot cria de nonichs polls.

Jo tot y escolto los crits que folls fan d' alegria.

JAPET DE L' ORGA.

TRENCA-CLOSCAS.

D. PERE BONALDO.

MOLLET.

Combinar aquestas lletas de manera que donguin lo títul de una aplaudida comedia catalana.

EUDALT SALA.

TERS DE SÍLABAS.

... ..

Primera ratlla vertical y horisontal, lo que gastan molts tumadors.—Segona: en los estudis.—Tercera: animal.

AMADEO.

GEROGLÍFICH.

× II

VI

T

Irun

+

T

III

Dos CARLÍFUGOS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Joaquim R. y S., Dimoniet petit, Dos aficionats, Pau Pelgrin, J. Vidal, Un del Baix Ampurda, Un Manxego, P. C., Terenyina Sarralencá, Orimisac Aloyan, J. P. C., Bernat Xinxola, S. Fabregas C., J. Boldú, Llorens Grau, Vidaletanon Sech, Llapis, Pep Ramogosa, R. Alias y Mas, G. Lopez y Lopez, A. F. Piñero, Pep Castellet, Garsó Sarralench, Dimoniet Petitet, P. R. Fiera, L. A., J. T. A., y Un Papallona: *Lo que 'ns envian no fa per casa*

Ciudadans J. M. Bernis, Serapi Guitarra, J. N. Alias, J. Asmarats, Marangy, Confter Sarralench, E. Casellas, J. T. Anguila, J. Sarramsa, Pepet d' Espugas, Joseph Abriil, Quimet d' Ordal, J. Soley y Francisco de P. Siuca y Argemi: *Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.*

Ciudadana J. A. M.: Un' altra senmana mirarem de parlarne.—J. Cap: Aprofitarem los cantars.—Lisandro: L' article, encare que no 'ns serveix, demostra molt bonas condiciones.—M. Badia: Los versos están bé. ¡Llastima que 'l final no correspongui al comensament!—Petrus: Los versos pecan de llarchs y difusos.—Pik-Trik-Crik: Va bé.—Li. Salvador: Si no hi hagués tants ripis, podriam aprofitarla.—Candor Salamé: Aprofitarem alguna cosa de la «Barreja».—S. del Palau: Va bé.—Picio, Adam y C.: Lo sonet es denunciabile.—J. P. C. de Barril: Ja haura vist que n' hem aprofitat alguna cosa.—J. P. (Calaf): Lo que vulguin que 'ns ho escriguin en prosa y ben precis.—J. Martin y B.: No val la pena de parlarne.—A. Gibert: En efecte: sigué una distracció: mirarem que no 's repeteixi. De lo que 'ns envia aprofitarem alguna cosa.—J. M. Vila: Las traduccions del castella no 'ns fan lo compte: envihi alguna cosa original.—J. R. Terrasola: Lo fet que 'ns relata es bastant insignificant.

LA EXPOSICIÓN UNIVERSAL DE BARCELONA

HUMORADA AGRE-DOLSA, EN VERS

PER

C. GUMÀ

Un tomet en quart de 32 páginas, ab cuberta ilustrada.

Preu: 0'50 pta.

Se ven en la Llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerias, kioscos y corresponsals d' aquest periódich.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch. del Teatro. 21 y 23

GASTOS Y GUSTOS.

¡Viva 'l rumbo!